

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 185/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť Správy obecných lesov Švedlár, Švedlár, zastúpenej obchodnou spoločnosťou PUCHALLA, SLÁVIK & partners s. r. o., Kmeťova 24, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Martin Puchalla, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 10 Cb 129/2016-95 z 18. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Správy obecných lesov Švedlár o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. decembra 2016 doručená sťažnosť Správy obecných lesov Švedlár, Švedlár (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 Cb 129/2016-95 z 18. októbra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že proti obci Švedlár označenej oprávneným ako právny nástupca sťažovateľky sa vedie exekučné konanie aj na podklade domnelého exekučného titulu – platobného rozkazu okresného súdu č. k. 11 Ro 244/2009-25 z 2. decembra 2009. Sťažovateľka tvrdí, že uvedený platobný rozkaz jej nikdy nebol doručený do vlastných rúk, a preto nie je právoplatný.

Okresný súd uvedený platobný rozkaz spolu so žalobou opätovne doručoval právnomu zástupcovi sťažovateľky 12. septembra 2016 a sťažovateľka následne písomným podaním z 21. septembra 2016 podala proti uvedenému platobnému rozkazu odpor s odôvodnením.

Okresný súd však napadnutým uznesením odpor proti uvedenému platobnému rozkazu odmietol ako podaný oneskorene.

Sťažovateľka vo svojej argumentácii poukázala na skutočnosť, že na jednej strane jej okresný súd opätovne doručoval platobný rozkaz po takmer 7 rokoch od jeho vydania a na druhej strane v napadnutom uznesení skonštatoval, že tento jej bol doručený 7. decembra 2009, na základe čoho sťažovateľkou podaný odpor z 21. septembra 2016 odmietol ako podaný oneskorene. Podľa sťažovateľky bolo preukázané, že predmetný platobný rozkaz nebol v roku 2009 doručený osobe oprávnenej na preberanie zásielok do vlastných rúk.

Sťažovateľka tiež vytkla, že napadnuté uznesenie obsahuje nesprávne poučenie o neprípustnosti odvolania, keďže podľa jej názoru proti uvedenému uzneseniu je prípustné odvolanie, pričom vo svojej argumentácii poukázala na § 357 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s § 123 ods. 2 CSP. V zmysle uvedených ustanovení odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí podania vo veci samej, pričom podaním vo veci

samej je aj odpor. Podľa sťažovateľky okresný súd svoj odklon od doslovného znenia právnej normy nijako neodôvodnil, a odňal jej tak možnosť podať opravný prostriedok.

V zmysle uvedenej argumentácie sťažovateľka podala proti napadnutému uzneseniu odvolanie.

Sťažovateľka v sťažnosti predloženej ústavnému súdu navrhla, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že napadnutým uznesením okresný súd porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby mu prikázal zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania.

Písomným podaním doručeným ústavnému súdu 6. marca 2017 sťažovateľka oznámila, že o jej odvolaní podanom proti napadnutému uzneseniu už rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) ako súd odvolací, pričom tento odvolanie sťažovateľky odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka v podanej sťažnosti sama uviedla, že proti napadnutému uzneseniu podala odvolanie, hoci v ňom bola poučená, že odvolanie nie je prípustné. Urobila tak preto, lebo podľa jej názoru ju okresný súd nesprávne poučil o opravnom prostriedku. Vo svojej argumentácii poukázala na § 357 písm. b) CSP v spojení s § 123 ods. 2 CSP, pričom zo znenia týchto zákonných ustanovení vyvodila záver, že proti napadnutému uzneseniu odvolanie prípustné je.

Podľa § 357 písm. b) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí podania vo veci samej.

Podľa § 123 ods. 2 CSP podanie vo veci samej je najmä žaloba, vzájomná žaloba, zmena žaloby, späťvzatie žaloby, odpor, odvolanie, dovolanie, a ak to z povahy veci vyplýva, aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

Z podania sťažovateľky doručeného ústavnému súdu 6. marca 2017 vyplýva, že o jej odvolaní proti napadnutému uzneseniu už rozhodol krajský súd ako súd odvolací, ktorý však jej odvolanie odmietol s tým, že poučenie okresného súdu v napadnutom uznesení je správne, a teda že proti napadnutému uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Sťažovateľka napriek poučeniu o neprípustnosti odvolania proti napadnutému uzneseniu odvolanie podala s príslušnou argumentáciou, prečo podľa jej názoru odvolanie prípustné je. S touto argumentáciou sa má vysporiadať (a už aj vysporiadal, pozn.) krajský súd.

Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu, keďže toto má právomoc preskúmať všeobecný súd vyššej inštancie, k čomu aj došlo.

Pokiaľ ide o poučenie o opravnom prostriedku v napadnutom uznesení, ústavný súd sa už vo svojej rozhodovacej činnosti vyjadril, že pod právnymi účinkami rozhodnutí rozumieme platnosť (viazanosť súdu rozhodnutím po jeho vyhlásení, vyhotovení alebo doručení), právoplatnosť a (predbežnú) vykonateľnosť, ktoré nastávajú vždy, ak nedôjde k odloženiu týchto účinkov v dôsledku úkonov účastníkov konania. K právnym účinkom rozhodnutia preto nemožno radiť aj obsah rozhodnutia, ku ktorému patrí aj poučenie o možnosti použiť opravný prostriedok. Takéto poučenie nemá žiaden účinok, je iba plnením špeciálnej poučovacej povinnosti súdu (§ 5 Občianskeho súdneho poriadku a iné, v súčasnosti § 160 CSP a iné), ktorej obsah sa môže meniť (a aj mení) v dôsledku zákonnej úpravy. To, že takéto poučenie nemá žiaden účinok, je potvrdené aj stabilnou praxou opravných súdov v občianskom súdnom konaní, podľa ktorej nesprávne poučenie o možnosti podať opravný prostriedok (napríklad ak sa v poučení súdneho rozhodnutia uvádza, že účastník môže podať odvolanie, hoci podľa Občianskeho súdneho poriadku odvolanie nie je prípustné) nezakladá žiadne účinky, najmä nevytvára procesné právo na podanie odvolania. Rozhoduje totiž len znenie zákona, a nie obsah poučenia (m. m. II. ÚS 264/04).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2017